

„Kmalu bi vas ne poznala, gospod.“

„Nič, nič, mamica! Le brez skrbi! Ali ste prinesli vse?“

„Vse, gospod! Tukaj-le, prosim!“

„Tudi jaz vam vračam obleko vašega moža.“

Strežaj v pisani opravi položil prednjo zveženj obleke. Tedaj pa je zgovorni ženici zastala sapa: strežaja je poznala po obleki, da je z dvora prav od cesarja ali pa njegove matere Marije Terezije. Toda danes pa ona ni mogla v besedo; cesar je namreč zdržema nadaljeval: „Svojo obleko in perilo vam puščam v spomin; naj jo nosi vaš Rudi. Povejte mu, da sem že preskrbel pri Kernu vse zastran prodaje koč in zemljišča. Prav rad bo prodal. Tukaj-le vama podarim še tistih 200 gold., ki jih nedostaje, da poravnata kupnino. Vajina marljivost in vztrajnost zasluži še večje plačilo. Zdravo!“

„Gospod“ vzklikne ženica, zakaj šele sedaj se je prav zavedla, kje je in kaj se godi z njo. „Gospod, pa niste vi — cesar?“ Cesarja ni bilo več pred njo, toda obstopivša jo gospoda ji je potrdila več nego s sto glasovi, da je bil njen dobrotnik cesar Jožef in nihče drugi. Vsem je morala pripovedovati, kako se je zgodilo, in ni nehala hvaliti dobrega vladarja, ki se mu ni utegnila niti zahvaliti.

Ko je stopila vsa srečna z vrta na ulico, jo je že čakala množica radovednih meščanov in meščank. Vnovič je morala pripovedovati o cesarskem lovcu, ki ni bil nihče drugi nego cesar sam. Vse Dunajčanke so hotele, naj pride k njim po perilo, da je bila pridna ženica zares v zadregi.

Vsa srečna se je vrnila na svoj dom, ki je bil kmalu zares njen in njenega Rudija. Sredi kopice otrok je še dolgo let dovažala Dunajčanom perilo, a njen mož je pridno gozdaril, da je znatno razširil prvotno kočjo in tudi zemljišče. Vedno je rada pripovedovala o cesarskem lovcu in dobrem cesarju Jožefu na Dunaju.

Njeni vnuki so že gospodovali na vsem Kernovem posestvu, a prvotni dom so še vedno nazivali „Pri cesarskem lovcu“.

Metuljček.

Metuljček, metuljček, ostani pri nas *Vihar na peruti bo svoje te vzal,*
in koplji v cvetoči se zarji, *prah zlati ti s krilc bo otresel,*
ne leti črez hribe, črez sive goré, *tja v dalno morjé, tja v dalno morjé,*
kjer spijo bučeči viharji. *tja v temne valove zanesel.*

In tam zdihoval boš po naših logeh,
ki vesna odeva jih s cvetjem,
in tožil zaman boš po senci gozdov,
ki ptice jih dramijo s petjem.

Josip.